

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Hany Zemanové ve věci žalobce **Sdružení technických sportů a činností, Základní víceúčelová organizace, Táborská 27, 360 04 Karlovy Vary, IČ 72073551**, proti žalovanému [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] zastoupenému JUDr. Janem Marešem, advokátem se sídlem Na Okrouhlíku 76, 251 64 Mnichovice – Božkov, **o určení vlastnického práva k nemovitým věcem**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 1.3.2017 č.j. 43 C 185/2008-546,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.**
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II se mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení před soudy všech stupňů a nákladech řízení před Ústavním soudem vzniklých do doby vydání přezkoumávaného rozhodnutí soudu prvního stupně částku ve výši 186.404,- Kč do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.**
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení částku ve výši 50.341,- Kč do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem rozhodoval opětovně soud I. stupně poté, kdy jeho předchozí rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím odvolacího i dovolacího soudu bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu č.j. III. ÚS 1594/16-507 ze dne 1.11.2016, o žalobě žalobce na určení, že je vlastníkem stavební parcely č. ■■■■■ o výměře 461 m², jejíž součástí je budova č.p. ■■■■■ zapsané na LV č. ■■■■■ pro katastrální území ■■■■■ obec a okres ■■■■■ u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště v ■■■■■, tak, že žalobu žalobce zamítl (výrok I) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 203.404,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného (výrok II). V odůvodnění rozhodnutí soud I. stupně zopakoval skutková zjištění z předchozího zrušeného rozhodnutí ve vztahu k aktivní legitimaci žalobce. Tedy že žalobce, kterému svědčí naléhavý právní zájem na podané určovací žalobě dle ust. § 80 písm. c) o.s.ř., mohl oprávněně odvodit své vlastnictví předmětných nemovitostí od svého právního předchůdce. Pokud žalovaný na základě kupní smlouvy ze dne 27.12.2006 o převodu předmětných nemovitostí, kterou uzavřel s jiným subjektem než žalobcem, a to se Sdružením sportovních svazů České republiky (dříve pod názvem Sdružení technických sportů a činností ČR), a byť po tomto převodu byl žalovaný zapsán do katastru nemovitostí jako vlastník domu i zastavěné parcely, stalo se tak od nevladníka. Žalovaný se však v daném řízení dovolával ochrany jeho dobré víry ve správnost zápisu v katastru nemovitostí, kde byl jako vlastník zapsán subjekt, s nímž žalovaný kupní smlouvu uzavřel, tj. Sdružení sportovních svazů ČR. Soud I. stupně vázán citovaným ústavním nálezem, podle něhož ústavní ochrana je hoden nabyvatel v katastru evidované nemovitosti, který jednal v dobré víře v konstitutivní akt státu, kterým byla do katastru jako vlastník předmětné nemovitosti zapsaná osoba, která pak měla na nabyvatele vlastnické právo k dané nemovitosti převést, byť by tak tato osoba ve skutečnosti učinit nemohla, neboť oprávněným vlastníkem věci nebyla a kdy dobrá víra nabyvatele musí obecně požívat totožné ústavní ochrany jako vlastnické právo původního vlastníka, neboť vychází z fundamentálních principů právní jistoty a ochrany nabytých práv a souvisí též s nezbytnou důvěrou jednotlivců v akty veřejné moci, se pak dle pokynu Ústavního soudu zabýval otázkou, zda žalovaný jako nabyvatel vlastnictví k předmětným nemovitostem jednal v dobré víře a dospěl k závěru, že žalovaný jednal v dobré víře v zápis v katastru nemovitostí, který nebyl zpochybněn. A proto z důvodu ochrany dobré víry, jak vyplývá z citovaného ústavního nálezu a i další judikatury Ústavního soudu, svědčí vlastnické právo k předmětným nemovitostem žalovanému. Z toho důvodu žalobu žalobce zamítl. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. plným úspěchem žalovaného ve věci a přiznal mu náhradu za všechna dosavadní řízení, a to za zaplacené soudní poplatky ve výši 25.000,- Kč, dále náhradu za právní zastoupení advokátem za 8 úkonů právní služby po 17.900,- Kč, 8 režijních paušálů po 300,- Kč, včetně DPH a náhradu cestovního a za náhradu za promeškaný čas, celkem náklady řízení ve výši 203.404,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Namíтал, že soud I. stupně na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a dále, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení věci. Dle žalobce soud I. stupně se nedržel všech závazných právních názorů Ústavního soudu vyslovených v jeho nálezu III. ÚS 1594/16 ze dne 1.11.2016 a v předcházejícím precedentním nálezu I. ÚS 2219/12 ze dne 17.4.2014. Žalobce zdůraznil, že soud I. stupně přijal sice správná skutková zjištění, že žaloba je podávána subjektem, který je prokazatelně aktivně legitimován, že žalobce trvale a bez přerušení nemovitost užívá a má v ní sídlo již od roku 1986 a od roku 1990 je poctivým držitelem nemovitosti a dle usnesení mimořádného sjezdu Svazarmu z 24.3.1990 ve ■■■■■ a dle prozatímních stanov nástupce Svazarmu - Sdružení technických sportů a činností (dále jen

STSC) tímto sjezdem přijatých je také i oprávněným vlastníkem. Bývalý neoprávněný knihovní vlastník této nemovitosti - Sdružení technických sportů a činností České republiky (dále jen STSČ ČR), později přejmenovaný na Sdružení sportovních svazů České republiky (dále jen SSS ČR), a ani současný žalovaný ██████████ nikdy neměli dotčený nemovitý majetek v oprávněné a poctivé držbě, neboť jediným oprávněným právním nástupcem Svazarmu bylo pouze Sdružení technických sportů a činností (STSČ). Nesouhlasil však se závěrem soudu ohledně ochrany dobré víry žalovaného. Vytýkal soudu I. stupně, že měl k dispozici žalobcem doložený výpis z katastru nemovitostí z roku 2006, který byl pořízen jen krátce před uzavřením kupní smlouvy, na základě níž byl žalovaný zapsán do katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí, a z tohoto výpisu vyplývá, že vlastnické právo pro právního předchůdce žalovaného bylo vyznačeno v evidenci ještě před 1.1.1993, kdy neplatil zákon č. 265/1992 Sb. zavádějící zásadu, že co je ve výpisu zapsáno je správné, pokud není prokázán opak. Předložený výpis z katastru nemovitostí je proto podle odvolatele jednoznačným důkazem zásadního rozporu údajné dobré víry žalovaného s tehdy platným zákonem, neboť poslední zápis majetkové změny v evidenci nemovitostí (tehdejší geodezie) byl učiněn dva roky před účinností zák. č. 265/1992 Sb., a tedy žalovaný před podepsáním kupní smlouvy při zachování běžné opatrnosti, pokud měl či pokud by si opatřil obdobný výpis z katastru nemovitostí, musel vědět, že poslední zápis vlastníka byl učiněn před uvedenou dobou účinnosti citovaného zákona, a pak nemohl být v dobré víře ve správnost zápisu v katastru nemovitostí. Dále žalobce v odvolání namítal, že soud I. stupně v odůvodnění rozhodnutí existenci dobré víry na straně žalovaného pouze konstatuje, a to bez jakéhokoliv opodstatnění. K tomu žalobce namítal, že naopak chování žalovaného před i při podpisu (neplatné) kupní smlouvy bylo zjevně neslučitelné s domněnkou, že byl v dobré víře. Před podpisem kupní smlouvy si žalovaný nijak neověřil, kdo je skutečným oprávněným držitelem, nikdy s ním nejednal. Pokud by to učinil, dozvěděl by se o podvodném způsobu získání zápisu vlastnictví majetku knihovním vlastníkem, který mu nemovitost nabízí k prodeji. Nemovitost si před podpisem kupní smlouvy ani neprohlédl. V kupní smlouvě pak svým podpisem bez ověření skutečného stavu potvrdil řadu prokazatelně nepravdivých skutečností, mj. že si nemovitost prohlédl, přičemž všechna fakta zmiňovaná žalobcem a týkající se předmětné nemovitosti si mohl žalovaný při zachování běžné opatrnosti a zcela dostupným způsobem na místě ověřit. O to se však ani nepokusil. Dále pak žalobce v odvolání namítal, že je třeba důsledně i při dovození dobré víry nabyvatele hodnotit protikladně působící práva, a to takovým způsobem, aby výsledek hodnocení byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti, jak plyne i z předchozích nálezů Ústavního soudu. Pokud podvodným způsobem dosáhl právní předchůdce žalovaného vyznačení vlastnického práva ve svůj prospěch, což bylo konstatováno ve sporu sp. zn. 17 C 145/2007 vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech, kde v rozsudku ze dne 29.4.2009 je podrobně posouzeno neoprávněné podvodné jednání STSČ ČR (právního předchůdce žalovaného), jehož výsledkem byl neoprávněný zápis v evidenci nemovitostí u tehdejší geodezie do vlastnictví tohoto subjektu, pak je namístě, aby ochrana práva žalovaného nepřevážila nad ochranou prokazatelně vlastnického práva žalobce. Navrhl proto změnu napadeného rozsudku a vyhovění žalobě a určení vlastnického práva žalobce k předmětné pozemkové parcele, jejíž součástí je předmětná stavba.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že odvolání žalobce pokládá za nedůvodné a naopak závěry soudu I. stupně za správné. Pokud žalobce vytýká, že napadené rozhodnutí je postaveno na prokázání dobré víry, která však na straně žalovaného nebyla, pak žalovaný poukázal na předchozí rozhodnutí soudu, k této problematice, zejména pak nález Ústavního soudu ČR ze dne 1.11.2016 sp. zn. III. ÚS 1594/16, jakož i předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu, z něhož vyplývalo, že pro závěr, že by žalovaný jako nabyvatel při převodu

nemovitostí neměl mít dobrou víru v platnost tohoto převodu, by musely být sneseny zcela konkrétní a přesvědčivé argumenty, což se nestalo. Krom toho žalovaný také nadále zastává názor, že Sdružení sportovních svazů ČR (dříve pod názvem Sdružení technických sportů a činností ČR) bylo dle příslušného znění usnesení mimořádného sjezdu Svazarmu ČR ze dne 18.3.1990 v [REDAKCE] [REDAKCE] právním nástupcem bývalého Českého ústředního výboru Svazarmu, kdy od roku 1990 tato skutečnost nebyla nikým zpochybňována, a pokud nyní je tvrzen opak ohledně právního nástupnictví, pak by veškeré delimitace majetku byly zjevně neplatné. Předchůdce žalovaného nikdy o svém řádném nabytí vlastnictví k předmětným nemovitostem nepochyboval a neměl důvod pochybovat. Žalobce podal žalobu na určení vlastnického práva proti žalovanému až v roce 2009, žalovaný do té doby neměl ani nemohl mít žádné tušení o tom, že by prodávající Sdružení sportovních svazů ČR nemělo být vlastníkem předmětných nemovitostí. Je zřejmé, že v dobré víře bylo i Sdružení sportovních svazů ČR, neboť nabývací doklady byly nepochybné. Žalobce naopak v katastru nemovitostí nikdy nebyl zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí, nikdy tak nevystupoval, když vystupoval jako správce objektu. Dokonce od Sdružení sportovních svazů ČR se žalobce v minulosti snažil předmětné nemovitosti odkoupit. Sdružení technických sportů a činností ČR (nyní Sdružení sportovních svazů ČR) bylo dle výpisu nejméně od roku 1991 v evidenci nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí zapsáno. Jde o důležité skutečnosti, které v žalovaném nemohly vzbudit žádné pochybnosti, že předmětné nemovité věci kupuje od nevlastníka. Dle žalovaného pak argument žalobce uplatněný v odvolání, tj. že výpis z roku 2006 má být důkazem, že žalovaný nejednal v dobré víře, je argumentem nejasným. Naopak tento výpis z roku 2006 je maximálně důkazem o tom, že prodávající Sdružení sportovních svazů ČR bylo právě řádným vlastníkem prodáváných nemovitostí. Žalovaný neměl nejmenší pochybnosti o vlastnictví prodávajícího. V rozporu se skutečností je pak tvrzení žalobce, že by žalovaný neznal stav nemovitostí před podpisem kupní smlouvy a že by si neopatřil výpis z katastru nemovitostí. Žalovaný je toho názoru, že ve věci není pochyb, že uzavřel kupní smlouvu o převodu nemovitostí v dobré víře a že jedná s vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí, v němž nebyla žádná poznámka spornosti a ani z jiných okolností nevyplývalo nic, co by dobrou víru žalovaného narušovalo. Neexistuje žádný důkaz o tom, že by žalovaný jako nabyvatel předmětných nemovitostí měl mít jakoukoliv pochybnost o bezvadném postupu při uzavírání kupní smlouvy. Konečně pak žalovaný ve vyjádření zopakoval i vznášené námitky k nedostatku aktivní legitimace žalobce s tím, že žalobce podle žalovaného je nově vzniklý subjekt až po podání žaloby. Navrhl potvrzení napadeného rozsudku a přiznání žalovanému náhrady nákladů odvolacího řízení.

Žalobce v replice na vyjádření žalovaného pak podrobně zargumentoval, na základě jakých skutečností je nepochybné a z jakých skutečností vyplývá, že je žalobce oprávněným právním nástupcem bývalé Základní organizace Svazarmu, Klub branných sportů Karlovy Vary, tedy jediným oprávněným vlastníkem předmětných nemovitých věcí. Jako nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že by se žalobce již dříve nepokoušel otázku zápisu oprávněného vlastnictví řešit. O evidenční převod zápisu vlastnictví požádal žalobce poprvé ještě tehdejší delimitační komisi Českého ústředního výboru Svazarmu již 30.5.1990, avšak tehdy ani při delimitacích majetku v roce 1991 tato delimitační komise změnu záznamu vlastnictví nemovitosti neprovedla v rozporu s usnesením mimořádného sjezdu Svazarmu z 24.3.1990. Žalobce se mnohokrát pokoušel v následujících letech s neoprávněně zapsaným knihovním vlastníkem jednat o změně zápisu vlastnictví zprvu u tehdejší geodzie, později v katastru nemovitostí, z řady osobních jednání však žádné zápisy žalobce nemá. Doložil však dopisy adresované na STSČ ČR, později SSS ČR, kde bylo správné řešení zápisu nemovitého majetku požadováno. Žalobce pak znovu zopakoval a trval na tom, že dobrou víru v zápis v katastru nemovitostí může nabyvatel uplatňovat za předpokladu, že zápis vlastnického práva

u prodávajícího byl učiněn až po 1.1.1993, nikoli v době předchozí, jak tomu bylo v daném případě. Pokud by tedy žalovaný v době uzavření kupní smlouvy, tj. ke dni 27.12.2006 při zachování běžné opatrnosti si opatřil výpis z katastru nemovitostí, pak z něho musel poznat, že poslední zápis vlastníka byl učiněn před uvedenou dobou účinnosti z.č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších zákonů a rozpor zápisů u bývalé geodezie v něm tak mohl vyvolat pochybnost, kterou se však nepokusil si ověřit. Proto, že poslední změna zápisu vlastnického práva byla provedena ještě tehdejší geodezií, tedy před 1.1.1993, nemohl se žalovaný na takový zápis plně spoléhat. Pokud žalovaný odkazuje na to, že v katastru nemovitostí nebyla žádná poznámka spornosti zapsána, pak skutečně poznámka spornosti nebyla zapsána, protože předešlý soudní spor jiného žalobce v době sepisování kupní smlouvy byl pravomocně ukončen. Další žaloba odlišným subjektem byla teprve připravována. O těchto skutečnostech bohužel věděl zřejmě prodávající bývalý knihovní vlastník, ale kupujícímu vše zamlčel. Opětovně tak žalobce zdůraznil, že kupující si skutečný stav věci před podpisem kupní smlouvy mohl jednoduše ověřit u oprávněného skutečného držitele nemovitosti, ale ani se o to nepokusil. Navrhl vyhovění podanému odvolání.

Odvolací soud podle § 212 a 212a o.s.ř. přezkoumal rozsudek soudu I. stupně včetně předcházejícího řízení, přihlédl k obsahu odvolání žalobce, k vyjádření žalovaného i k replice žalobce následující na vyjádření žalovaného a dospěl k závěru, že odvolání žalobce nelze považovat za důvodné.

Je nutno předeslat, že rozhodnutí soudu I. stupně, které je předmětem přezkumu odvolacím soudem v tomto odvolacím řízení, je v pořadí jeho třetím rozhodnutím, kdy předchozí rozhodnutí soudu prvního stupně a i předchozí rozhodnutí odvolacího soudu byly zrušeny dovolacím soudem, přičemž poslední rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 12.5.2015 č.j. 13 Co 289/13-452, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech č.j. 43 C 185/2008-334 ze dne 13.3.2013, kterým bylo určeno, že žalobce je vlastníkem předmětných nemovitých věcí a kdy takto odvolací soud rozhodl na základě závazného právního názoru vysloveného v daném řízení v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17.2.2015 č.j. 28 Cdo 1722/14-433, vycházejícího ze zásady, že jen dobrá víra nabyvatele v zápis v katastru nemovitostí není způsobilá založit vlastnické právo takového nabyvatele, pak bylo toto rozhodnutí odvolacího soudu spolu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3.3.2016 č.j. 28 Cdo 3921/2015-491, jímž dovolací soud dovolání žalovaného odmítl, zrušeno (včetně prvostupňového rozsudku) ústavním nálezem č.j. III. ÚS 1594/16-507 ze dne 1.11.2016. Ústavní soud přisvědčil stěžovateli (žalovanému), jakožto eventuálně dobrověrnému nabyvateli, že napadenými rozhodnutími těchto soudů došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces a v jeho důsledku i vlastnického práva, neboť byl bez dalšího (a tudíž neopodstatněně) upřednostněn princip, že nikdo nemůže na jiného převést více práv, než sám má, před principem ochrany dobré víry a důvěry v akty státu.

Opětovně tedy po zrušení předchozího rozhodnutí ústavním nálezem rozhodoval napadeným rozsudkem soud I. stupně o žalobě žalobce na určení jeho vlastnického práva. Ve vztahu k aktivní legitimaci žalobce jako nástupci Svazarmu, tudíž subjektu, jemuž svědčí vlastnické právo k předmětným nemovitostem, jakož i jeho identifikaci, převzal skutková zjištění učiněná již v předchozích soudních rozhodnutích, která nebyla při posuzování dovolání i ústavní stížnosti nijak zpochybněna.

Tedy odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně, že je dán naléhavý právní zájem podle ust. § 80 písm. c) o.s.ř. na požadovaném určení vlastnického práva a dále souhlasí i se skutkovými závěry, podle nichž předmětné nemovitosti byly v majetku Svazarmu a v roce

1988 byly svěřeny do správy Základní organizaci Svazarmu, Klubu branných sportů Karlovy Vary. Opakovaně již v předchozích rozhodnutích bylo konstatováno, že pokračovatelem Svazarmu je Sdružení technických sportů a činností (STSC), a to na základě mimořádného celostátního sjezdu Svazarmu konaného dne 24.3.1990 ve [REDAKCE] který schválil změnu názvu této organizace na Sdružení technických sportů a činností (STSC). Zároveň na tomto sjezdu došlo ke schválení prozatímních stanov tohoto Sdružení, na jejichž základě došlo i k přerozdělení majetku uvnitř organizace, kdy majetek vlastněný Svazarmem zůstal ve vlastnictví nástupnické (přejmenované organizace) a bylo určeno, že majetek, který byl ke dni konání [REDAKCE] sjezdu, tj. ke dni 24.3.1990, v užívání a ve správě základních organizací, klubů a středisek zřízených Svazarmem, přešel do vlastnictví těchto základních organizací. Žalobce je pak nástupcem původní základní organizace Svazarmu, která nesla název – Základní organizace Svazarmu, Klub branných sportů Karlovy Vary, přičemž k přejmenování této základní organizace na Sdružení technických sportů a činností, Základní víceúčelová organizace, Táborská 27, 360 04 Karlovy Vary, došlo na členské schůzi konané dne 27.5.1990. Žalobce je tak subjektem práva s odvozenou právní subjektivitou, kterou odvozuje od Sdružení technických sportů a činností, které je pokračovatelem Svazarmu. Žalobci také jako základní organizaci STSC (dříve Svazarmu), která je nástupcem původní Základní organizace Svazarmu, Klub branných sportů Karlovy Vary, pak svědčí vlastnické právo k označeným nemovitým věcem s ohledem na znění prozatímních stanov přijatých na [REDAKCE] sjezdu Svazarmu dne 24.3.1990, na základě nichž majetek Svazarmu užívaný základními organizacemi Svazarmu přešel do vlastnictví základních organizací. Proto nesprávně na základě žádosti konkurenční organizace, tj. Sdružení technických sportů a činností ČR (STSC ČR) bylo vlastnické právo k předmětným nemovitostem zapsáno v roce 1991 v evidenci nemovitostí ve prospěch této konkurenční organizace STSC ČR, která se nesprávně označovala za nástupce Svazarmu s odkazem na mimořádný sjezd Svazarmu České republiky konaný dne 18.3.1990 v [REDAKCE] [REDAKCE] kde došlo ke změně názvu organizační složky Svazarmu České republiky a vytvoření nového názvu Sdružení technických sportů a činností ČR (STSC ČR). Nástupcem Svazarmu tedy nemohlo být STSC ČR, neboť tento mimořádný sjezd konaný dne 18.3.1990 se nekonal podle platných stanov ke dni 18.3.1990, nebyl proto oprávněn k přijetí rozhodnutí, na základě kterého by došlo ke změně názvu organizační složky Svazarmu České republiky na STSC ČR. Dle stanov Svazarmu totiž žádná nižší organizační složka nebyla oprávněna sama sebe přejmenovat, případně jakkoli disponovat s majetkem Svazarmu. Registrací STSC ČR u Ministerstva vnitra dne 8.5.1990 pak došlo k vytvoření zcela nového subjektu – nové právnické osoby později přejmenované na Sdružení sportovních svazů ČR, která však z důvodů shora popsaných nemůže a není právním nástupcem původní organizační složky Svazarmu, a to Svazarmu České republiky jako republikové organizace Svazarmu, a tudíž nemohlo být vlastníkem předmětných nemovitostí. Pokud žalovaný uzavřel kupní smlouvu ohledně předmětných nemovitostí s tímto subjektem, tj. se Sdružením sportovních svazů ČR, s předchozím názvem Sdružení technických sportů a činností ČR, pak kupní smlouvu uzavřel s nevlastníkem a vlastnické právo platně nenabyl, když v tomto směru byly námitky žalovaného o vydržení vlastnického práva s odkazem na ust. § 130 a 134 odst. 1 a 3 a 4 obč. zákoníku účinného do 31.12.2013 shledány nedůvodnými, a to pro nemožnost dovození oprávněné držby a ani pro neexistenci splnění vydržecí doby u právního předchůdce žalovaného. Na těchto závěrech nemá ani nyní odvolací soud co měnit. Opakující se námitky žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce jsou proto nedůvodné, i s ohledem na to, že již byla také vyjasněna otázka identifikačního čísla žalobce a skutečnost, že subjekt se stejným názvem jako žalobce se domáhal téhož určení a byl neúspěšný v řízení pod sp. zn. 19 C 108/2004 vedeném u Krajského soudu v Plzni. Platí totiž závěr, že v řízení sp. zn. 19 C 108/2004 vystupoval subjekt odlišný od současného žalobce, neboť v uvedeném řízení označený žalobce byl sice

stejného názvu jako žalobce v tomto řízení, avšak byl subjektem s vlastní plnou právní subjektivitou, neboť byl subjektem, který vznikl nově registrací u Ministerstva vnitra dne 19.2.1991 a měl přidělené své identifikační číslo [REDAKCE], na rozdíl od současného žalobce, který je jako základní organizace subjektem s odvozenou právní subjektivitou právě od Sdružení technických sportů a činností (bývalého Svazarmu) s nyní přiděleným identifikačním číslem [REDAKCE], přiděleným mu v průběhu tohoto řízení Českým statistickým úřadem. V případě sporu sp. zn. 19 C 108/2004 pak v něm označený žalobce, pokud se domáhal určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem, nebyl úspěšný právě se závěrem, že je subjektem nově vzniklým vlastní registrací u Ministerstva vnitra dne 19.2.1991 a jako takový proto nebyl aktivně legitimován ke sporu o určení vlastnictví, když nebyl právním nástupcem bývalé základní organizace Svazarmu. Co se týče druhého sporu vedeného u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 19 C 9/2008, v tomto případě byl žalobcem subjekt s názvem AVZO TŠČ ČR, ZO Karlovy Vary, Táborská 27, 360 04 Karlovy Vary a opět šlo o subjekt odlišný od současného žalobce, neboť žalobce v řízení sp. zn. 19 C 9/2008 měl právní subjektivitu odvozenou od Stanov Asociace víceúčelových základních organizací technických sportů a činností České republiky (AVZO TŠČ ČR), které byly registrovány u Ministerstva vnitra dne 14.6.1990 a tento subjekt pak byl zaregistrován dne 17.8.1990 jako základní organizační článek AVZO TŠČ ČR. Ve sporu o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem byl proto i tento žalobce AVZO TŠČ ČR, ZO Karlovy Vary, Táborská 27, 360 04 Karlovy Vary neúspěšný i z toho důvodu, že tento subjekt nebyl součástí Sdružení technických sportů a činností (bývalého Svazarmu), protože vznikl přijetím svých vlastních stanov a svojí registrací u Ministerstva vnitra 7.8.1990 a i v tomto případě šlo o nový subjekt, který nikdy nebyl součástí STSČ jako nástupce Svazarmu.

V přezkoumávané věci bylo zcela nesporným to, že nemovitosti, které jsou předmětem tohoto řízení, tj. stavební parcela č. [REDAKCE] o výměře 461 m², jejíž součástí je budova č.p. [REDAKCE] zapsaná na LV č. [REDAKCE] pro k.ú. [REDAKCE] obec a okres [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště v [REDAKCE], byly původně ve vlastnictví Svazarmu a následně na základě žádosti Sdružení technických sportů a činností ČR ze dne 20.9.1991, které požádalo o provedení změny názvu vlastníka všech nemovitostí, které dříve patřily bývalému Svazarmu s tím, že tato organizace má být nástupcem Svazarmu, bylo jako vlastník v evidenci nemovitostí uvedeno právě Sdružení technických činností a sportů ČR později přejmenované na Sdružení sportovních svazů ČR. Tento subjekt – Sdružení sportovních svazů ČR - pak byl veden v katastru nemovitostí jako vlastník a kupní smlouvou z 27.12.2006 prodal předmětné nemovitosti žalovanému a v době podání žaloby v této věci byl v katastru nemovitostí jako vlastník těchto nemovitostí na základě nabývacího titulu – kupní smlouvy ze dne 27.12.2006 s účinky vkladu ke dni 29.12.2006 - veden žalovaný.

Pokud se tedy žalobce v daném řízení domáhá určení vlastnictví předmětných nemovitostí s tvrzením, že právní předchůdce žalovaného, od kterého nabyl předmětné nemovitosti, tj. Sdružení technických sportů a činností ČR, později přejmenované na Sdružení sportovních svazů ČR, nebylo právním nástupcem Svazarmu, proto nemohlo vlastnit majetek Svazarmu, a tudíž k zápisu vlastnického práva na právního předchůdce žalovaného došlo neoprávněně a žalovaný tak předmětné nemovitosti nabyt od nevlastníka, pak je nutno s ohledem na shora podrobně uvedené žalobci přisvědčit v tom, že nástupcem, resp. pokračovatelem Svazarmu bylo podle celostátního mimořádného sjezdu Svazarmu konaného ve [REDAKCE] dne 24.3.1990 jedině Sdružení technických sportů a činností a vlastníkem předmětných nemovitostí pak na základě závěrů tohoto celostátního mimořádného sjezdu Svazarmu a tam přijatých stanov je žalobce, coby nástupce původní základní organizace Svazarmu s názvem Základní organizace Svazarmu, Klub branných sportů Karlovy Vary,

kteřá byla přejmenovaná dne 27.5.1990 na současný název žalobce : Sdružení technických sportů a činností, Základní víceúčelová organizace, Táborská 24, 360 04 Karlovy Vary, když o vlastnictví majetku základních organizací Svazarmu bylo rozhodnuto na tomto mimořádném celostátním sjezdu Svazarmu dne 24.3.1990 ve [REDAKCE] přičemž tento sjezd schválil jednak změnu názvu organizace Svazarmu na Sdružení technických sportů a činností a dále schválil prozatímní stanovy tohoto Sdružení technických sportů a činností, podle nichž majetek Svazarmu přecházel do vlastnictví Sdružení technických sportů a činností a dále bylo stanoveno, že základní organizace Svazarmu se stávají základními organizacemi Sdružení technických sportů a činností a konečně bylo stanoveno, že majetek Svazarmu, který byl ke dni vzniku sdružení oprávněně v užívání a ve správě základních organizací přešel do jejich vlastnictví (hlava IV, písm. c/ prozatímních stanov). Potud je tedy nutno argumentaci žalobce o existenci jeho vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem přisvědčit.

Jedinou spornou skutečností, která zůstala předmětem posouzení po zrušení posledních rozhodnutí nalézacích soudů citovaným ústavním nálezem, tak bylo posouzení námítky žalovaného, že při uzavírání kupní smlouvy ohledně předmětných nemovitostí jednal v dobré víře, že se nemovitosti nachází ve vlastnictví jeho právního předchůdce, když vycházel ze zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí a byl tedy v dobré víře, že stav v katastru odpovídá skutečnému stavu věci, neboť dle závazného právního názoru Ústavního soudu ochrana dobré víry nabyvatele může vyloučit ochranu vlastnického práva původního vlastníka, neboť princip dobré víry chrání účastníky soukromoprávních vztahů a je jedním z klíčových principů právní jistoty odvíjejícího se od principu právního státu. Předmětem posouzení tedy bylo, zda žalovaný jako nabyvatel vlastnictví k předmětným nemovitostem jednal v dobré víře a zda při kolizi dvou základních práv, a to práva žalovaného, jakožto nabyvatele v dobré víře, na ochranu majetku a vlastnického práva žalobce, je namístě upřednostnit princip dobré víry ve správnost zápisu v katastru nemovitostí,

V této souvislosti je nutno uvést, že již v prvním kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR – rozsudek č.j. 28 Cd 182/2011-289 ze dne 14.3.2012 - bylo dovolacím soudem nižším instancím uloženo, aby se vyrovnaly s faktem, že podle všeho žalovaný byl zapsán jako vlastník nemovitostí v katastru a tam byl jako vlastník zapsán předtím i subjekt s názvem Sdružení sportovních svazů České republiky, proto otázkou je, zda lze přičíst nynějšímu žalovanému k tíži, že by při převodu nemovitostí jako nabyvatel neměl dobrou víru v platnost tohoto převodu. Nejvyšší soud v tomto zrušovacím rozsudku (kdy původně také vycházel z principu ochrany dobré víry nabyvatele, a až následně tento princip nesprávně a v rozporu s ústavním pořádkem opustil –viz citovaný ústavní nález) konstatoval, že pro takový závěr by musely soudy nižší instance snést zcela konkrétní a přesvědčivé argumenty, přičemž se tak dosud nestalo. Nejvyšší soud v uvedeném rozsudku zároveň konstatoval, že pokud by takové argumenty nebyly k dispozici, pak je nutno vyjít z toho, že žalovaný jednal v dobré víře ve správnost aktu veřejné moci a není důvod, proč by přechod vlastnictví k předmětným nemovitostem, který se uskutečnil v den 27.12.2006, neměl být shledán platným, a proč by mělo být právní postavení žalovaného v tomto ohledu zpochybněno. Z obsahu spisu pak vyplývá, že po tomto zrušovacím rozhodnutí dovolacího soudu soud I. stupně vyzýval žalobce (usnesením č.j. 43 C 185/2008-296 ze dne 12.11.2012) k doplnění mj. i jeho tvrzení ke skutečnosti, že žalovaný při převodu nemovitostí od Sdružení sportovních svazů ČR jako nabyvatel nebyl v dobré víře a aby k prokázání této skutečnosti označil důkazy. Žalobce, ač vyzván, žádné nové skutečnosti či důkazy k vyvrácení dobré víry žalovaného a k její ochraně neuvedl. Z toho vycházel odvolací soud v následném jeho rozsudku č.j. 13 Co 289/2013-379 ze dne 12.11.2013 (vázán před tím vysloveným závazným právním názorem dovolacího soudu) a při hodnocení ochrany dobré víry žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný jednal

v dobré víře ve správnost aktu veřejné moci a je proto namístě, aby žalovanému jako osobě, která učinila uvedený právní úkon v důvěře v určitý, i druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navíc potvrzený údajem z veřejné státem vedené evidence, aby mu byla poskytnuta ochrana, a to i s ohledem na zjištěnou chaotičnost a nepřehlednost při dělení majetku Svazarmu v roce 1990, kdy jako zastřešující organizace coby nástupce dřívějšího Svazarmu vystupovalo vedle sebe vícero organizací- mimo jiné i Sdružení sportovních svazů České republiky s předchozím názvem Sdružení technických sportů a činností ČR, které také jako vlastník předmětných nemovitostí bylo zapsáno v katastru nemovitostí a uzavřelo smlouvu o převodu nemovitostí s žalovaným coby nabyvatelem, který evidentně spoléhal na správnost a platnost zápisu v katastru nemovitostí. Pak nelze žalovanému přičítat k tíži, že smlouvu s ním uzavíral někdo, kdo neměl být jako vlastník v katastru veden, když správně tento subjekt neměl být považován za nástupce Svazarmu.

Na této argumentaci, že při převodu nemovitostí žalovaný jako nabyvatel nemohl seznat okolnosti ohledně správného subjektu jako nástupce Svazarmu a nelze tedy dovodit, že by tak žalovaný neměl mít dobrou víru v platnost tohoto převodu, když vycházel ze zápisu v katastru nemovitostí, kde jako vlastník byl veden prodávající, a to nepřetržitě a po dlouhou dobu, nemá odvolací soud ani nyní co měnit a souhlasí se soudem prvního stupně, který dobrou víru žalovaného v platnost převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem na základě zápisu v katastru nemovitostí a nutnost ochrany této dobré víry na úkor ochrany vlastnického práva žalobce dovodil.

V daném případě tedy nebylo sporu o tom, že v době uzavření kupní smlouvy mezi žalovaným a jeho právním předchůdcem dne 27.12.2006 byl v katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitých věcí zapsán subjekt, který se žalovaným kupní smlouvu uzavřel, tedy Sdružení sportovních svazů České republiky (dříve pod názvem Sdružení sportovních svazů a činností ČR), a to nepřetržitě – nejprve v evidenci nemovitostí, posléze v katastru nemovitostí – od roku 1991. Pokud tedy žalovaný v roce 2006 uzavíral kupní smlouvu se subjektem, který jako vlastník převáděných nemovitostí byl označen ve veřejné státem vedené evidenci (katastru nemovitostí) po dobu 15 let před uzavřením samotné kupní smlouvy a žalobce žádnými důkazy v tomto řízení neprokázal, že by žalovaný při uzavření kupní smlouvy nebyl v dobré víře v určitý prodávajícím prezentovaný skutkový stav potvrzený údajem ve veřejné státem vedené evidenci (katastru nemovitostí), když takovým důkazem rozhodně není žalobcem prezentovaný výpis z katastru nemovitostí z prosince 2006 (pořízený žalobcem v souvislosti s jiným řízením v době předcházející uzavření kupní smlouvy žalovaným) pak opětovně odvolací soud konstatuje, že žalovaný jako nabyvatel vlastnického práva byl v dobré víře, že nabývá vlastnické právo od vlastníka. S ohledem na chaotičnost a nepřehlednost při dělení majetku Svazarmu, jak vyšlo v tomto řízení najevo, kdy se za nástupnické organizace Svazarmu a jako zastřešující organizace dřívějšího Svazarmu prohlašovalo a vedle sebe vystupovalo vícero organizací, nelze dovodit, že by žalovaný při převodu nemovitostí jako jejich nabyvatel mohl seznat, že jedná s nevlastníkem. Naopak s ohledem na značnou dobu vedení jeho právního předchůdce v katastru nemovitostí jako vlastníka (od roku 1991) bez vyznačení jakýchkoli poznámek spornosti, byl žalovaný oprávněně v dobré víře, že zápis v katastru nemovitostí odpovídá skutečnosti.

Jak již shora uvedeno, žalobce pak žádný důkaz na zpochybnění dobré víry žalovaného v platnost zápisu v katastru nemovitostí nepředložil. Pokud argumentoval existencí výpisu z katastru nemovitostí z prosince 2006, který podle žalobce měl zpochybnit dobrou víru žalovaného v platnost zápisu v katastru nemovitostí, když z uvedeného výpisu je zřejmé, že vlastnické právo pro právního předchůdce žalovaného bylo vyznačeno ještě v době

před účinností zákona o zápisech a vkladech do katastru nemovitostí, který nabyl účinnosti 1.1.1993, tak dle názoru odvolacího soudu uvedená listina není důkazem způsobilým dobrou víru žalovaného zpochybnit. Naopak dobrou víru žalovaného v platnost zápisu v katastru nemovitostí právě s ohledem na značnou dobu, po kterou bez jakékoliv změny je vlastnické právo vedeno ve prospěch právního předchůdce žalovaného, spíše posiluje. Lze také přisvědčit žalovanému v tom, že pokud žalobce, jak sám uváděl a korespondencí vedenou s právním předchůdcem žalovaného již v 90. letech dokládal, že usiloval o změnu zápisu v katastru nemovitostí tak, aby odpovídal skutečnosti, když se žalobce považoval za jediného oprávněného vlastníka, aniž by však ve vztahu ke katastru nemovitostí byla v tomto směru ze strany žalobce vyvinuta jakákoliv aktivita – např. vyznačení poznámky spornosti, pak tato pasivita žalobce nemůže jít k tíži žalovaného. Žalobce neoznačil žádný důkaz k tomu, že by žalovaný jako nabyvatel předmětných nemovitostí měl mít nějakou pochybnost o bezvadném postupu při uzavírání kupní smlouvy. Námitka žalobce, že žalovaný se s převáděným objektem osobně neseznámil, a která byla žalovaným navíc odmítnuta, sama o sobě není způsobilým důkazem pro vyloučení dobré víry žalovaného v pravdivost zápisu v katastru nemovitostí.

V daném případě tedy odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně má za to, že u žalovaného jde o „dobrověrného nabyvatele“ a v takovém případě se uplatní nálezovou judikaturou Ústavního soudu koncipovaná ochrana dobré víry nabyvatele v platnost zápisu v katastru nemovitostí. Odvolací soud pak dospěl rovněž k závěru, že je namístě upřednostnit dobrou víru žalovaného při nabytí předmětných nemovitých věcí před vlastnickým právem žalobce. Při hodnocení střetu těchto dvou základních práv, tj. práva na ochranu dobré víry nabyvatele v pravdivost zápisu v katastru nemovitostí a vlastnického práva vlastníka, a při dovození nutnosti upřednostnit v tomto případě hodnověrného nabyvatele měl odvolací soud na zřeteli jednak to, že je žádoucí a principům právního státu odpovídá postup, kterým nedojde k otřesení víry ve správnost konstitutivních aktů státu, jimiž do katastru nemovitostí jsou zapsány konkrétní osoby jako vlastníci, a jednak že pro tento závěr svědčí právě velmi dlouhá doba zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí pro právního předchůdce žalovaného (po dobu více než 15 let před samotným sepsáním kupní smlouvy) bez jakýchkoliv změn či poznámek, které by mohly u žalovaného vzbuzovat případné pochybnosti o kontinuitě vlastnického práva, a konečně tento závěr podporuje naprostá nepřehlednost a chaotičnost při dělení majetku bývalého Svazarmu, kdy, jak vyplývá z listin založených samotným žalobcem (viz dopis žalobce adresovaný právnímu předchůdci žalovaného ze dne 7.4.1994), žalobce v první polovině 90. let, byť nesouhlasil s argumentací právního předchůdce žalovaného o existenci jeho vlastnického práva k předmětným nemovitostem, v jednu dobu, konkrétně v roce 1994, byl ochoten vlastnické právo předchůdce žalovaného akceptovat, když mu nabízel uzavření kupní smlouvy, kterou by žalobce předmětné nemovitosti od právního předchůdce žalovaného odkoupil.

Odvolací soud proto z těchto důvodů souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalovaný při uzavření kupní smlouvy, na základě níž bylo převáděno vlastnické právo k předmětným nemovitým věcem s právním předchůdcem, byl v dobré víře ve správnost a platnost zápisu v katastru nemovitostí a rovněž souhlasí odvolací soud s tím, že je namístě ochrana dobré víry žalovaného jako dobrověrného nabyvatele a její upřednostnění z důvodů shora podrobně popsaných před vlastnickým právem žalobce. Proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně, který respektuje závazný ústavní nález v této věci a je v souladu i s právním názorem vysloveným dovolacím soudem již v prvním z jeho kasačních rozhodnutí, jako věcně správný a zákonu odpovídající podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolací soud změnil pouze výrok II. o nákladech řízení před soudy všech stupňů včetně řízení před Ústavním soudem, které vznikly do doby vydání přezkoumávaného rozhodnutí, a to podle § 220 odst. 1 o.s.ř., kdy při výpočtu nákladů řízení, které žalovanému, zcela úspěšnému v řízení, ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. náleží, se soud I. stupně dopustil nepřesnosti. Ve shodě se soudem I. stupně a žalovaným uplatněným nárokem na náhradu nákladů spočívajících v nákladech právního zastoupení žalovaného advokátem přiznal odvolací soud žalovanému odměnu za 8 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis odvolání proti rozsudku okresního soudu ze dne 26.9.2009, sepis dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 15.4.2010, sepis odvolání proti rozsudku okresního soudu ze dne 13.3.2013, sepis dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 12.5.2015, vyjádření k odvolání žalobce, sepis ústavní stížnosti, účast při jednání u okresního soudu dne 20.2.2017) při stanovení odměny za 1 úkon právní služby ve výši 17.900,- Kč, počítané z tarifní hodnoty 2.400.000,- Kč (kupní cena převáděných nemovitostí dle kupní smlouvy uzavřené mezi žalovaným a jeho právním předchůdcem) dle § 8 odst. 1 písm. a) a §7 bod 6 advokátního tarifu. Za 8 úkonů právní služby a 8 režijních paušálů jde o částku 143.200,- Kč a 2.400,- Kč + 21% DPH z uvedených částek ve výši 30.576,- Kč Kč. Dále náklady právního zastoupení představují hotové výdaje advokáta, a to cestovné [redacted] - [redacted] a zpět ve výši 1.341,52 Kč, náhrada za promeškaný čas strávený na cestě, tj. 5 půlhodin po 100,- Kč a rovněž z těchto částek 21% DPH v částce 386,72 Kč, tedy hotové výdaje ve výši 2.228,24 Kč. Dále k účelně vynaloženým nákladům řízení náleží i náhrada za zaplacené soudní poplatky. Žalovaný účtoval na soudních poplatcích částku 25.000 Kč za dvě dovolání a dvě odvolání, přičemž obsahem spisu je správně úhrada těchto soudních poplatků vždy pouze za první opravný prostředek, tedy 1krát za dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve výši 5.000,- Kč a 1krát za odvolání proti rozhodnutí soudu I. stupně ve výši 3.000,- Kč. Tedy na soudních poplatcích žalovaným byla uhrazena za celé řízení pouze částka 8.000,- Kč. Soudem I. stupně k žádosti žalovaného však na soudních poplatcích byla přiznána částka 25.000,- Kč, která neodpovídá údajům ve spise, kdy správně jde o částku 8.000,- Kč. Proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil výrok II. rozsudku soudu I. stupně a žalobci uložil povinnost k úhradě těchto nákladů řízení ve výši 186.404,- Kč, sestávající z náhrady za právní zastoupení žalovaného advokátem ve výši 176.176,- Kč, hotových výdajů advokáta ve výši 2.228,24 Kč a soudních poplatků 8.000,- Kč. Lhůtu k jejich zaplacení stanovil odvolací soud delší než zákonnou s ohledem na výši částky, a to prodlouženou lhůtu tří měsíců a splatnost k rukám zástupce žalovaného (§ 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto rovněž podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalovaný měl v odvolacím řízení úspěch, náleží mu proto plná náhrada nákladů odvolacího řízení, která sestává ze 2 úkonů právní služby (sepis vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání) po 17.900,- Kč, 2 režijních paušálů po 300,- Kč, dále náhrady cestovného za 370 km á 6.39 Kč, tj. 2.363,63 Kč, náhrady za promeškaný čas 8 půlhodin po 100,- Kč, tj. celkem 41.604,13 Kč s připočtením 21% DPH ve výši 8.736,87 Kč, včetně ubytování dle předloženého dokladu ve výši 2.040,50 Kč, celkem jde o částku 50.341,- Kč. Povinnost k jejich úhradě odvolací soud stanovil žalobci rovněž v prodloužené lhůtě tří měsíců a k rukám zástupce žalovaného.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 26.09.2017

JUDr. Marta Havlová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Charvátová
v z. Lucie Grabmüllerová